

Chloe Gong

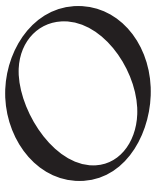
TERUGKEER
VAN DE BENDES

VERBODEN DUET 2½

Vertaald door Titia Ram

Noot vooraf

p een enkele uitzondering na zijn alle Chinese namen en Chinese woorden in dit boek gespeld in het Hanyu Pinyin, het meest gebruikelijke transcriptiesysteem voor het Mandarijn. Enige lastige letters:

- c → ts, zodat Cai Junli wordt uitgesproken als Tsai Djuun-lie en Ah Cao als Aa Tsauw
- q → tsj, zodat qípáo wordt uitgesproken als tsjie-pauw
- x → sj, zodat xiānshēng wordt uitgesproken als sjèn-sjeng
- z → dz, zodat zòngzi wordt uitgesproken als dzong-dz
- zh → dzj, zodat Zhouzhuang wordt uitgesproken als Dzjoo-dzjwang

Het Mandarijn heeft vier tonen, die bij de Chinese woorden in

dit boek zijn aangegeven met de gebruikelijke toontekens (mā, má, mǎ, mà).

Voor de Russische namen en woorden is (weer op een enkele uitzondering na) de Nederlandse transcriptie gebruikt. De Koreaanse familienaam Seo wordt uitgesproken ongeveer als het Engelse woord 'soul', zonder de -l.

Bij Chinese namen staat de familienaam ('achternaam') voorop, gevolgd door de persoonlijke naam ('voornaam'). Als Chinezen een Engelse of andere buitenlandse voornaam gebruiken, keren ze dat om en komt de Chinese achternaam achter de buitenlandse voornaam. Vandaar dat de voormalig troonopvolgster van de Scharlaken Rozen in het Chinees Cai Junli heet en in het Engels Juliette Cai. En vandaar ook dat Chloe Gong haar familienaam aan het eind heeft staan.

Voor de Shakespeare-verwijzingen hier en daar is gebruikge maakt van de vertaling van Willy Courteaux.

EEN SMERIG
DING

Voor Juliette en Roma

I

SEPTEMBER 1931

Twee keer kloppen betekende ‘alles veilig’, en drie keer ‘*Dorogaja*, wees gewaarschuwd, ik heb wat in mijn handen.’ Het aankondigingsstelsel bij de voordeur was ingevoerd omdat Juliette Cai de slechte gewoonte had zichzelf elke keer dat hij thuiskwam op haar echtgenoot te werpen, zelfs als hij alleen maar een paar uurtjes weg was geweest om boodschappen te doen. Het was een combinatie van puur geluk en geoefende souplesse dat het Roma een keer was gelukt haar met zijn ene hand op te vangen zonder de zak peren uit zijn andere te laten vallen.

De voetstappen buiten werden luider. In de keuken sloeg de zonnebloemvormige klok vier uur. Roma had berekend dat hij rond deze tijd thuis zou zijn. Hij was alleen maar naar het naastgelegen stadje geweest.

Toen Juliette echter van haar bureau opkeek dufde ze niet in afwachting van Roma's klop op de deur snel haar stoel naar achteren. Hun huis was een van de vele woningen met een laag plafond in Zhouzhuang die vlak langs een smalle gracht stonden. Op

sommige ochtenden, wanneer er boten over de doorgaande vaart voeren, werd Juliette wakker van het zachte geklots van water. Dan slofte ze in haar nachtkleding naar buiten, zo vroeg dat de zon nog nauwelijks boven de huizen aan de andere kant van de gracht uit piepte, de dakpannen in een gouden gloed gevangen, de hellingen verlicht door weerkaatsingen van het traagstromende water. Tjilpende vogels en frisse lucht, versterkt door de absolute stilte die op dat uur als een sluier over het waterstadje lag gedrapeerd.

Maar hun woning was tevens de enige die aan de buitenzijde van de achterste gracht van het stadje lag, met daarachter enkel water en nat bosland. Aan de binnenzijde stond een rij huizen met deuren die vaak open waren en burens die veel kletsten, maar het kwam maar heel zelden voor dat iemand de hoge stenen brug langs het buitenpad gebruikte, tenzij het was om het huis te bereiken dat naast de treurwilg verstopt stond, het huis met ruiten die waren vervangen door kogelwerend glas, het huis waarover het gerucht ging dat het van voormalige gangsters uit de grote stad was geweest.

Toen Juliette dus beweging bij de buitenmuur hoorde, trok ze het mes uit de schede aan haar been, sprintte naar de deur en trok hem met een ruk open.

Ze had het mes al tegen zijn keel gedrukt voordat de vreemdeling ook maar tijd had om terug te deinzen.

‘Ik zei toch dat je achter me moest gaan lopen? Ik zou mijn vrouw je eigenlijk aan stukken moeten laten snijden, alleen maar omdat je zo vervelend doet.’

Het stemgeluid kwam van een stukje verderop, waar een figuur met zijn handen in zijn zakken de brug over de gracht overstak. Hij sprak al ruim voordat hij het tafereel dat zich afspeelde kon zien, want Roma Montagov wist dat Juliette het geluid van zijn voetstappen uit duizenden herkende en niet al te amicaal zou reageren op voetstappen die de zijne niet waren.

‘Het is maar goed’ – Roma hupte de brug af, kwam aanlopen en tikte toen hij dichtbij genoeg was op Juliettes elleboog – ‘dat ze zo vredelievend en welwillend is.’

Juliette trok met een elegante beweging haar mes terug en glimlachte naar de vreemdeling. Hij zag er jong uit, niet ouder dan zeventien, en droeg een pak van betere kwaliteit dan gebruikelijk was in deze omgeving.

‘Thee?’ vroeg ze.

‘O mijn god,’ fluisterde de jongen buiten adem, zijn ogen groot van de shock. ‘U had me bijna vermoord.’

‘Nee, hoor.’ Juliette was al op weg terug naar binnen en draaide toen ze langs haar bureau liep de papieren om die erop lagen. Ze liep de keuken in en schopte een houtblok aan de kant, in de richting van de open haard, die niet brandde. Toen zette ze met routineuze snelheid de fluitketel op het fornuis, pakte drie kopjes uit de kast en zette die op de blauwgeverfde tafel. ‘Als ik je had willen vermoorden, zou je nu dood zijn geweest.’

Roma dirigeerde de jongen de keuken in en trok een stoel onder de eettafel vandaan. De jongen plofte erop en toen de ketel begon te fluiten haalde Juliette hem precies op het moment dat Roma de theeblaadjes van het aanrecht pakte van het vuur. Hij deed ze vanaf de linkerkant in de theekopjes terwijl zij er van de rechterkant water op schonk, in het midden samenkomend, en toen leunde Roma naar voren om haar een kus op haar wang te geven.

‘Heb je drie fijne dagen gehad zonder mij?’ vroeg hij, overschakelend op Russisch.

De jongen, die aan de andere kant van de tafel zat, hield zijn mond, maar hij ging nieuwsgierig wat rechter op zitten. Zo te zien verstond hij niet wat Roma zei, maar deed hij niettemin zijn best het te volgen.

‘Ik heb me kapot verveeld,’ zei Juliette, nu ook in het Russisch.

‘Ik was nog geen vijf uur nadat je was vertrokken klaar met de facturen en ben toen je sokken maar gaan opruimen.’

Roma probeerde niet te glimlachen. Hij wilde serieus overkomen op de vreemdeling, niet aangezien worden voor een grapjas, dus maakte Juliette er haar persoonlijke missie van hem uit zijn tent te lokken.

‘Het spijt me verschrikkelijk. Ik zal zorgen dat we de volgende keer meer werk voor je hebben.’ Hij trok haar stoel onder de tafel vandaan, nam de fluitketel van haar aan en zette hem terug op het fornuis. ‘Ik wil niet dat je je briljante geest aan sokken verspilt.’

Sinds de oprichting van hun bedrijf – als je illegale wapenhandel een bedrijf kon noemen – spraken Juliette en Roma over het algemeen samen met hun contactpersonen af, waarbij ze de deur uitgingen met een grote tas en in de auto stapten alsof elke rit het waterstadje uit een groots avontuur was. Deze keer had er echter een levering uit de stad gepland gestaan op dezelfde dag dat een leverancier had willen afspreken, dus was Juliette thuisgebleven om de inventaris te controleren terwijl Roma naar de afspraak was gereden. Roma was sowieso een betere onderhandelaar, dus had ze liever dat hij het woord voerde. Volgens een man met wie ze ondertussen niet meer werkten, was Juliette ‘griezelig’ en ‘te snel agressief’.

Daar had hij niet echt ongelijk in, maar het was niet bepaald aardig.

‘Het opruimen van de sokken was niet eens zo vervelend, toen ik er eenmaal in was gekomen,’ zei Juliette. ‘Ik wist niet dat je zulke grote voeten had.’

Roma verslikte zich in zijn thee. Hij zette snel zijn kop neer om niet te knoeien en begon te hoesten om de thee alsnog zijn goede keelgat in te krijgen. Juliette pakte alsof ze zich van geen kwaad bewust was haar eigen kopje en nam een slokje.

‘Dan zul je het wel fijn vinden te horen dat ik me ook niet bijzonder heb vermaakt,’ zei Roma nadat hij zich weer had herpakt. Het was hem gelukkig gelukt niet al te erg te gaan hoesten. ‘Tot ik op de terugweg was en Yulun voor de auto dook.’

De jongen, Yulun, schoot overeind toen hij zijn naam hoorde. Hij wist dat dit het moment was dat hij bij het gesprek zou worden betrokken.

‘Ja, ik vroeg me al af waarom je een zwerfhond had meegenomen.’ Juliette sprak nu weer Chinees en stak haar hand uit naar Yulun. Ze namen vrijwel nooit iemand mee naar hun eigen huis, dus dit moest een bijzondere klant zijn. ‘Mevrouw Mai.’

Mai. De eenvoudigste samensmelting van Cai en Montagov, wellicht de minst originele manier in de geschiedenis van opnieuw beginnen en een alias aannemen. Roma en Juliette waren er niet uit gekomen toen ze hadden overwogen hun namen met een koppelteken te verbinden; niet omdat ze allebei hun eigen naam voorop wilden zetten, maar juist het tegenovergestelde. Juliette wilde een Montagov zijn, maar Roma vond die naam te beladen. In haar hoofd heette ze nog steeds het liefst Juliette Montagova, want dat was zijn naam en dat was het enige wat telde. Maar als je in Zhouzhuang woonde was het beter een Chinese naam te gebruiken, en was het beter dat Roma zich voordeed als een halve Chinees, aangezien hij daar met zijn uiterlijk voor kon doorgaan. Het voorkwam dat nog meer mensen vragen gingen stellen en achterdochtig werden over wie ze echt waren en waar ze vandaan kwamen.

‘Mai *tàitai*,’ begroette Yulun haar beleefd terwijl hij haar de hand schudde. ‘Ik heb uw hulp nodig. Ik neem aan dat u de grote beslissingen neemt. Alstublieft.’

Juliette zocht even oogcontact met Roma. ‘Hoor je dat? Hij denkt dat ik de baas ben.’

‘Doe nou maar niet alsof dat je zo schokt.’ Roma’s arm be-

woog over de rugleuning van haar stoel. Hij viste een van de losse draadjes van haar jurk – ze had sinds ze uit Shanghai waren gevlucht haar garderobe drastisch vereenvoudigd, maar Juliettes versie van eenvoudig was er een die nog steeds veel complex borduurwerk bevatte – wendde zich toen weer tot Yulun en zei: ‘Vertel haar maar wat je mij hebt verteld.’

Yulun schoof aarzelend een stukje naar voren met zijn stoel. Een stoelpoot schraapte met een naar geluid over de houten vloer.

‘Ik heb gehoord dat ik voor wapens bij u moet zijn,’ zei hij. ‘Ik... Ik ben op zoek naar wapens, maar ik kan ze niet betalen.’ Hij staaarde naar zijn schoot. ‘Ik hoopte dat u openstaat voor een regeling. Ik ben een geweldige koerier.’

Juliette knipperde met haar ogen en liet haar hoofd nieuwsgierig een stukje opzij zakken. Een plukje haar viel voor haar ogen. Ze probeerde het terug op zijn plaats te blazen, maar haar haar was lang geworden, tot over haar schouders, dus had het blazen geen ander effect dan de lok aan haar wang te plakken.

‘We nemen momenteel niemand aan,’ antwoordde Juliette. Ze voelde een vinger van Roma over haar arm bewegen, ongedwongen, meer instinctief dan dat het een bewuste handeling was. De stilte verspreidde zich door de keuken. Juliette schudde haar haar op zijn plaats. ‘Maar ik ben wel benieuwd waar je wapens voor nodig hebt. Je bent anders dan onze gebruikelijke klanten.’

Yuluns blik bewoog naar Roma. Dat moest hij al hebben verteld, aangezien Roma hem mee naar huis had genomen om Juliettes mening te horen.

‘Mijn verloofde wordt bedreigd.’

Aha. Juliette leunde zuchtend op haar stoel naar achteren. Natuurlijk was het zoiets, dat Roma er ontvankelijk voor was. Ze kende niemand die zo teerhartig was. Ze hield zoveel van hem dat het pijn deed.

‘Ze komt hier niet vandaan,’ vervolgde Yulun. ‘Ze is drie jaar

geleden uit Vladivostok gevlucht en naar Shanghai gekomen voordat ze verder landinwaarts is gereisd.'

Hij haalde een foto uit zijn zak. Die had Roma blijkbaar ook nog niet gezien, want hij leunde naar voren en leek te schrikken. De reactie was nauwelijks zichtbaar, maar zijn hand lag nog op Juliettes arm, en ze voelde hem aanspannen alsof het haar eigen hand was.

Yuluns verloofde leek als twee druppels water op Alisa, Roma's zusje.

De verschillen waren duidelijk genoeg om niet te denken dat het om dezelfde persoon ging, maar zo op het eerste gezicht had Juliette zich kunnen vergissen, met diezelfde blonde krullen en die diepliggende, lachende ogen.

'Ze heeft alleen mij,' zei Yulun zacht. 'Dus hoopte ik dat u me kunt helpen. Als u geen wapens voor me kunt regelen, dan misschien op een andere manier.' De stem van de jongen stierf weg. Zijn schouders zakten naar beneden en alle kracht vloeide uit hem. 'Iemand uit haar verleden laat haar maar niet met rust. Als wapens geen optie zijn, hoopte ik dat ik uw bescherming kon kopen.'

Roma keek nu eindelijk weg van de foto en trok een wenkbrauw op.

'Dat heb je op weg hierheen niet verteld.' Zijn toon was perplex. 'Aan wat voor bescherming denk je? We zijn handelaren, geen beveiligers.'

Yulun slikte moeizaam iets weg. Toen stak hij nogmaals zijn hand in zijn zak en trok er iets uit wat op een krantenknipsel leek.

'In het verleden hebt u mensen beschermd, toch?' Hij vouwde langzaam het knipsel open. Eerst werden de twee portretten zichtbaar, en toen de kop in grote letters erboven:

TER NAGEDACHTENIS AAN EEN LIEVEND PAAR,
DOOR 'T GRIMMIG LOT GEMERKT
JULIETTE CAI & ROMA MONTAGOV
SHANGHAI, 1907-1927

‘Juliette Cai en Roma Montagov, troonopvolgers van de Scharlaken Rozen en Witte Magnolia’s, ter wereld gekomen in een bloedige familievete, trotseren alles om een einde aan de cyclus van geweld te maken en samen te zijn.’ Yulun sprak elk woord nadrukkelijk uit. Alsof hij de tekst lang geleden ergens had gehoord en nu uit het hoofd reciteerde. ‘Ik had gehoopt dat u het meer dan wie dan ook zou begrijpen.’

De portretten waren angstaanjagend accuraat getekend. Juliette pakte het knipsel en hield het op in het middaglicht, zoekend naar woorden om het geloofwaardig mee te kunnen ontkennen.

Die kon ze niet bedenken. Dit waren hun gezichten, daar was geen twijfel over mogelijk. Maar Roma keek niet eens naar de portretten.

‘Je vergist je,’ zei hij. ‘Ik heb nog nooit van Roma Montagov gehoord. De grootstedelijke roddel bereikt Zhouzhuang niet.’

‘Pardon?’ liet Yulun zich overdonderd ontvallen. ‘Ik hoorde u net nog Russisch spreken.’

‘Is dat zo? Daar weet ik niets van.’

Yulun wendde zich nu tot Juliette, zijn mond ongelovig opevend en weer sluitend. Hij wees over haar schouder naar de muur. ‘Er hangt daar een schilderij van de *Wàitān* in Shanghai.’

Juliette keek over haar schouder. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en het leek net alsof nu pas tot haar doordrong wat erop stond. Haar nicht, Celia, had het voor haar gekocht nadat Juliette had opgebiecht dat ze de Bund aan het vergeten was – de zilte geur van de oceaan, de krakende kade onder haar voeten. Shanghai was een kustplaats, een open haven die pulseerde van

de onophoudelijke activiteit, waar voortdurend schepen binnenvoeren en de reuring in de straten een vaart had waardoor de grootste drukte zich in dezelfde adem voordeed als de diepste stilte. Zhouzhuang was in alles het tegenovergestelde. Het beloofde een toevluchtsoord in zijn stilte, in de beschermende lagen die in hetzelfde luie tempo als het traagstromende water in alle richtingen waren gevormd.

‘Wat een toeval,’ zei ze nu, ingaand op de bluf die Roma had geïnitieerd. ‘Maar we komen uit Harbin, niet uit Shanghai.’

Juliette schoof het knipsel langzaam terug naar Yulun. Zo te zien geloofde hij haar niet, maar hoe kon hij bewijzen dat ze logen zonder hen daar openlijk van te beschuldigen?

‘Als ik de kop goed lees zijn die mensen al lang dood,’ zei ze kalm. ‘Kijk maar.’ Juliette had met de jongen te doen, pakte een pen van het werkblad achter haar en schreef snel een nummer in de marge van het knipsel: het gemeenschappelijke telefoonnummer van het stadje. ‘Als je een wapen kunt betalen mag je ons bellen. Maar wij zijn niet wie je zoekt. Het spijt me.’

Haar excuses waren oprecht. Ze had ooit gedacht dat het erven van de troon van de Scharlaken Rozen haar oneindig veel macht zou geven, dat het haar in staat zou stellen mensen te helpen die dat nodig hadden en korte metten te maken met iedereen die haar pijn wilde berokkenen. Maar zo veel macht behoorde niet op één plaats geconcentreerd te zijn, en een dergelijke positie zou alleen maar leiden tot een ellenlange lijst van vijanden die haar kwaad wilden doen. Ze leidde liever een leven waarin ze vrij was van de Scharlaken Rozen dan een waarin ze machtiger was dan woorden konden beschrijven, maar toch voelde ze elke keer een steek in haar hart als ze niet meer zoals vroeger in staat was met een knip van haar vingers te regelen wat ze maar wilde.

Yulun pakte het knipsel en stak het bij de foto van zijn verloof-

de terug in zijn zak. Zijn onderlip beefde. Hij herpakte zich en knikte berustend.

‘Ik loop even met je mee naar buiten,’ zei Roma. Hij stond op, sloeg de jongen op zijn schouder en liep rond de tafel. ‘Kun je zelf thuiskomen?’

Yulun stond mismoedig op. ‘Ja, hoor, maakt u zich om mij maar geen zorgen. Sorry dat ik u heb lastiggevalven.’

‘Dat geeft niets. We worden graag nu en dan een beetje wakker geschud.’ Ze verdwenen de woonkamer in, en hun gesprek werd langzaam zachter voordat de voordeur openging en weer sloot.

Juliette slaakte een zucht, zette haar ellebogen op tafel en liet haar kin in haar handen rusten. Zo zat ze er nog bij toen Roma terug de keuken in kwam. Ze keek op en zocht oogcontact met hem. Hij stond tegen de deurpost geleund en trok zijn wenkbrauwen op alsof hij haar vroeg waarom ze hem aankeek, maar ze keek niet weg. Ze vond het heerlijk hem te bewonderen zonder zich zorgen te hoeven maken dat ze zou worden betrappt. Ze vond het heerlijk als ze hem onverwachts op de markt zag, op hem af kon rennen en hem van achteren kon bespringen als hij er niet op was bedacht, en dan als reactie met een schaterlach in plaats van een getrokken vuurwapen te worden beloofd. Hun verleden had van elk moment van hun toekomst een noviteit gemaakt, en ze zou het nooit zat worden hem onder kusjes te bedelven als ze ’s ochtends wakker werd, wachtend tot hij zich van haar zou losmaken voordat zij wilde stoppen, ware het niet dat hij haar zijn gezicht altijd met een brede grijns aanbood en weigerde als eerste te stoppen.

Ze had gedacht dat het verslavende gevoel van opwindning na het eerste jaar wel minder zou worden. Misschien als ze er eenmaal aan waren gewend zonder angst te leven, zonder het gewicht van twee families en een hele stad op hun schouders. Maar de werkelijkheid was dat dat gewicht nooit helemaal zou ver-

dwijnen, noch daarmee de wetenschap dat ze iets ongelooflijks hadden bereikt door een vredig leven voor zichzelf te creëren. Soms schrok Juliette nog steeds op als een restauranteigenaar een metalen serveerschaal uit zijn handen liet kletteren, was ze er een moment van overtuigd dat ze geweerschoten in de verte hoorde en in een gevecht tussen gangsters moest bemiddelen. Zelfs als het al snel tot haar doordrong dat er niets aan de hand was, waren dan de hele dag haar gedachten troebel en haar handen klam, had ze een naar gevoel in haar maag tot het haar lukte afleiding te vinden. Roma schrok 's nachts nog steeds af en toe wakker, in paniek, en schreeuwde dan Juliettes naam alsof hij in zijn droom werd weggevoerd, en hoewel Juliette dan naast hem lag, haar handen op zijn gezicht legde en fluisterde: 'Ik ben hier, liefste, ik ben bij je, het is goed,' stopte zijn hart dan pas de volgende ochtend met bonzen en deden ze beiden de rest van de nacht geen oog meer dicht.

Juliette stond nu op van haar stoel en liep naar hem toe. Ze sloeg zonder iets te zeggen haar armen om zijn nek en liet hem haar tegen zich aan trekken tot ze dicht tegen elkaar aan stonden.

'Het spijt me,' zei Roma zacht. 'Als ik had geweten dat hij ons dat zou gaan flikken, had ik hem niet meegenomen.'

'Nee, ik ben blij dat je wilde kijken of we hem konden helpen,' antwoordde Juliette. Ze zocht zijn blik weer, probeerde over te brengen hoezeer ze dat meende. Dat hij zich kon veroorloven om medelevend te zijn, dat ze konden proberen gewone mensen te zijn die iemand waar mogelijk hielpen, was iets prachtigs. Maar het was wel jammer dat die jongen zulke hoge verwachtingen had gehad en dat Roma en Juliette niets konden doen zonder daarbij te veel over zichzelf te verraden.

Het was ongelooflijk complex geweest om al hun oude contacten in Shanghai in te zetten zonder hun identiteit daarbij bloot te geven. Sommige contactpersonen hadden gechanteerd moeten

worden voordat ze wilden meewerken; rond andere moest een heel web van leugens worden geweven om hen ervan te overtuigen dat deze handelaren altijd al tot hun netwerk hadden behoord. Hoe dan ook was de informatie die Roma en Juliette afzonderlijk van elkaar tot hun beschikking hadden het gewicht meer dan in goud waard toen ze die hadden samengebracht en was het onmogelijk de macht van hun verleden te ontkennen wanneer ze de banden met een oud contact aantrokken. Hoewel een enkeling leek te vermoeden dat er ergens in de binnenste kringen van de voormalige bendes een lek was, had niemand er enig idee van dat het Roma en Juliette waren die uit de dood waren herrezen. Zolang de mensen die zo dichtbij kwamen dat ze hun gezicht zagen geen geruchten begonnen te verspreiden, was het een uitstekende regeling. Het verbergen van hun identiteit zou altijd hun hoogste prioriteit blijven. Ze hadden niet zo hard gewerkt om dit nieuwe leven te creëren om het uit elkaar te laten vallen.

Maar Juliette voelde zich er wel rot over. Dat ze had gelogen tegen die jongen. Dat ze had gelogen tegen iedereen die ze in Shanghai had achtergelaten. En ze wist dat Roma er ook moeite mee had dat hij zijn zusje in de stad had achtergelaten. Als Alisa zou weten dat ze hier woonden zou het risico dat ze zou komen te groot zijn, en ze wachtten en wachtten tot de politieke onrust in de stad genoeg zou afnemen om contact te kunnen maken. Als Celia niet degene zou zijn geweest die hen de stad uit had gesmokkeld, zou ze het haar niet niet eens hebben verteld.

De jaren waren verstreken. Ze waren kinderen die een volwassen gezicht hadden gekregen, wachtend op een moment van rust dat misschien nooit zou komen. Ze was zich er dagelijks van bewust dat Celia zou kunnen worden opgepakt als communistisch agent wanneer ze naar Zhouzhuang reisde, dat ze dan door de huidige regering zou worden meegenomen en ervan zou worden

beschuldigd dat ze criminelen beschermden die in het geval van Juliette heropgevoed hadden moeten worden en in het geval van Roma geëxecuteerd. Ze was blij dat ze geen andere keuze had gehad, voelde schrijnende blijdschap als ze Celia ongeveer eens per maand zag, wanneer die tijd had om op bezoek te komen, maar Juliette zou zich dood houden als ze daarmee de mensen van wie ze het meest hield zou kunnen beschermen. Daar dachten Roma en zij hetzelfde over. Het was zowel hun grootste kracht als hun grootste zwakte, en ze betwijfelde of het ooit anders zou worden.

Misschien dat ze Yulun echter toch, als hij nogmaals zou aankloppen, een pistool zou geven. Gratis, en als Roma even niet keek.

Alsof hij haar getroebelde innerlijke monoloog opving drukte Roma op dat moment zijn lippen tegen de zijkant van haar gezicht en stilde daarmee al haar gedachten.

‘Nou,’ zei hij, ‘het maakt me altijd blij je blij te maken.’

Juliette stond te stralen. Ze kon er niets aan doen. Hoezeer ze zichzelf ook zag als van gehard staal, deed Roma haar naar hem snakken op een manier die bijna gênant was. Ze waren nu vier jaar samen – echt samen, buiten die verschrikkelijke aan-uitperiodes, want die meegeteld waren het er bijna negen – en van hem houden was nog steeds zo eenvoudig, ondanks het feit dat ze alles wat ze ooit in hun leven hadden gekend hadden achtergelaten. Ze hoefde alleen haar gevoelens maar openlijk te tonen, en als hij dat dan ook deed, kon ze niet anders dan zich zielsgelukkig voelen met haar favoriete persoon op aarde.

‘En...’

Net toen Juliette zich van hem los wilde maken en haar armen langs haar zij liet zakken pakte Roma haar ineens bij haar kaken en weerhield haar ervan zich verder te bewegen. Hoewel het een beweging was die gespeeld dreigend was, hadden Roma en Juliette elkaar in die slechte periodes daadwerkelijk een paar keer

proberen te vermoorden – en was dat soms ook bijna gelukt – dus kon Juliette nu alleen maar breed grijnzen om de fictieve dreiging.

“Ik wist niet dat je zulke grote voeten had?” herhaalde Roma haar eerdere woorden. ‘Dorogaja, ik ben geschokt en teleurgesteld.’

‘Omdat ik zo’n slechte huisvrouw ben?’

‘Nee, dat je dat nu pas ziet.’ Hij greep haar plotsklaps rond haar middel en gooide haar over zijn schouder. Juliettes loshangende haar viel over zijn gezicht terwijl hij haar gillend ondersteboven draaide en zij de zoom van zijn overhemd vastgreep in een poging enigszins in balans te blijven terwijl hij haar naar de slaapkamer droeg. ‘Dan zit er niets anders op dan het je nog een keer te laten zien, zodat je het in ieder geval zeker weet.’

Roma was geen ochtendmens. Daar was hij zich de eerste negentien jaar van zijn leven niet van bewust geweest, toen hij bij zonsopgang zijn bed uit was gesprongen en zich koortschtig op de problemen van die dag had gestort voordat die ook maar dreigden te ontstaan. De tijd was toen hij troonopvolger van de Witte Magnolia's was geweest nooit iets geweest waarover hij controle had gehad; tijd was in het bezit van de eerstvolgende taak die de stad hem oplegde, hem ertoe aanzette zich te haasten naar degene die het hardst riep.

Tegenwoordig liet hij zich óf door Juliette wekken – die wél een ochtendmens was – of hij bewoog zich pas terug de wereld in als hij het gevoel had dat hij goed was uitgerust, wanneer hij zijn armen over de lakens strekte, half begraven in de berg kussens die het grootste deel van hun bed in beslag nam.

Roma tilde nu slaapdrongen zijn hoofd op en luisterde of hij Juliette ergens in huis hoorde. Het was stil. Toen hij zich omdraaide en in zijn ogen wreef, het metaal van zijn trouwring koel

tegen zijn wang, zag hij een briefje op zijn nachtkastje liggen, geschreven in een piepklein romeins handschrift dat hij alleen met moeite kon lezen.

Ik heb je overhemd gegijzeld. De losprijs is drie kussen. Ik zou maar betalen, anders krijgt je hele garderobe ervan langs. ♥j

Roma rolde zacht grinnikend uit bed en pakte de broek die ze gelukkig niet ook had gegijzeld. Er hing op septemberochtenden altijd wat kou in de lucht als hij de slaapkamerdeur opendeed, maar hij slofte de badkamer in zonder een ander overhemd te pakken, poetste rustig zijn tanden en streek zijn haar glad. Hij wist waar Juliette op hem zou wachten. Ze hadden een vaste doordeweekse routine waarin ze de vroege uurtjes besteedden aan wat ze maar leuk vonden, aangezien het echte werk nooit voor het middaguur begon, wanneer hun leveranciers het stadje in kwamen rijden om voorraden te brengen en het personeel arriveerde om te helpen met de inventaris, berichten en wat er maar moest gebeuren.

‘Heeft iemand je weleens verteld,’ begon Roma terwijl hij de voordeur opende, ‘dat je briefjes achterlaat met dreigementen die doen vermoeden dat je de troonopvolgster van een gangsterbende bent?’

‘Nee, dit is voor het eerst,’ reageerde Juliette direct. Ze draaide zich half om om hem aan te kijken, zittend op de kade van de gracht met haar benen over de rand bungelend. Een zonnestraal verlichtte haar contouren in een perfecte rechthoek, liet haar ogen stralen en haar lippen rood kleuren op een manier die maakte dat hij haar wilde opvreten. Het maakte niet uit dat ze de voorgaande avond hadden gezoend tot ze allebei niet meer konden. Het maakte niet uit dat ze de zijne was en dat hij haar wanneer hij maar wilde en voor altijd kon liefkozen, tot na hun

dood en tot in hoe het hiernamaals er ook uitzag. Hij kon geen genoeg van haar krijgen.

Juliettes blik bewoog vol genot naar zijn borst en toen weer omhoog, en ze grinnikte alsof ze zijn gedachten las. Dat was waarschijnlijk ook zo. Ze had waarschijnlijk zijn overhemd boven haar pyjamabroek aangetrokken omdat ze precies wist wat het met hem zou doen haar zo te zien, de mouwen net iets te lang en het kraagje scheef om haar hals, de holte onder haar sleutelbeen zichtbaarder dan betamelijk was.

Roma ging met een overdreven kreun van inspanning naast zijn vrouw zitten en dwong een frons op zijn gezicht.

‘Ik kom alleen even mijn overhemd halen. Je hebt me als een zwerver in de kou achtergelaten.’

Een briesje werd over de gracht geblazen alsof het zijn punt moest benadrukken en deed de takken van de treurwilg die rechts van hen stond ruisen. De bladeren leken wel doorzichtige elfenvleugeltjes, elke schakering groen als een schitterende smaragd. Hoewel het water altijd wat kilte in de lucht bracht, voelde de zon warm op zijn blote schouders.

‘Dan moet je eerst het losgeld betalen.’

‘Maak je het zo gemakkelijk voor me? Ga je me verder niet afpersen?’

Juliette leunde met half dichtgeknepen ogen naar voren. ‘Misschien geef ik het je nadat je hebt betaald wel niet terug. Tel maar tot drie, dan kom je er snel genoeg achter.’

De wetenschap kon hem vertellen dat de grond onder zijn voeten was, de hemel boven hem en dat de vroege ochtendzon op zijn rug scheen. Daar had Roma geen boodschap aan. Voor hem was Juliette de zon.

Hij maakte de ruimte tussen hen in kleiner en sloot heel even zijn ogen voordat hun lippen elkaar raakten. Het was zijn tweede natuur geworden, een lichaamsfunctie die vanzelfsprekender was

dan ademen. Ze was voor hem gemaakt, en hij voor haar; zijn inademen werd gecompleteerd door haar uitademen, hun bewegingen voorvoeld door de ander, zelfs als het maar iets gewoons was als Roma die zijn hand bewoog om de vaatdoek te pakken en Juliette die hem al zijn kant op schoof voordat hij erom had gevraagd.

Roma legde zijn hand in haar nek en veegde met zijn andere de gladde lokken haar weg voordat hij met zijn mond naar haar kraagje bewoog.

‘Eén,’ mompelde hij tegen haar mond terwijl hij het bovenste knoopje van het overhemd losmaakte en aan zijn missie begon het terug te winnen. ‘Twee.’ Hun lippen raakten elkaar weer, het contact zalig vertraagd. Het volgende knoopje ging open. Juliette stootte een geluidje uit dat al zijn zenuweinden tot leven bracht.

‘Drie...’

‘Ik wil niet dat jullie baby’s maken op de stoep van je huis!’

Juliette deinsde achteruit, zo geschrokken van de stem die aan de andere kant van de gracht klonk dat ze in het water zou zijn gevallen als Roma haar niet bij haar elleboog had gegrepen. Mevrouw Fan, hun oude buurvrouw, begon te kakelen van het lachen dat het haar was gelukt hen te laten schrikken. Ze plaatste de emmer die ze bij zich had wat hoger op haar heup en liep de hoek naar de voordeur van haar huis om. Ze was via de achterdeur naar buiten gekomen, die uitkwam op een stenen trap die naar het water leidde om er de was te kunnen doen.

‘*Tā mā de* – dat is niet aardig van u, Fan *nāina!*’ riep Juliette haar na.

‘Sorry, sorry, ga maar gauw weer verder! Ik hoop al vreselijk lang op meer kinderen in de buurt, dus misschien is het toch niet zo erg als jullie die in het openbaar maken.’

Haar stem stierf weg terwijl ze te ver weg liep om haar nog te kunnen verstaan.

Juliette maakte een snuivend geluid. ‘We deden niets in het openbaar. Er zijn nergens ramen die op ons uitkijken.’

Roma weerstond de aandrang in de lach te schieten in de wetenschap dat ze dan alleen nog maar geagiteerder zou worden. In de eerste maanden nadat ze zich in Zhouzhuang hadden gevestigd hadden de inwoners van het waterstadje zich veel afstandelijker jegens hen opgesteld. En dat was ook begrijpelijk, aangezien niemand wist waar Roma en Juliette zo plotseling vandaan waren gekomen. Toen was Juliette vis gaan brengen naar elke oude vrouw die aan de hoofdgracht woonde en ging Roma bloemenkransen vlechten voor de kinderen die bij de breedste stenen bruggen speelden. Hoewel iedereen nog steeds dacht dat het stel moest zijn gevlucht van iets illegaals, waren ze Roma en Juliette als goede burens gaan zien.

‘Het was onze eigen schuld. Kom, dan gaan we naar binnen voordat we kouvatten.’

Roma ging hun voor naar binnen, besloot haar zijn overhemd te laten dragen en pakte een ander uit de kast. Ze mocht het houden als ze dat wilde; hij kon zich veroorloven er nog precies zo een te kopen. Hoewel ze de wapenhandel in waren gegaan omdat ze die als hun broekzak kenden, was het toevallig ook een lucratieve onderneming, die zoveel opbracht dat ze het zich konden permitteren om klanten af te wijzen als hun wapens werden gebruikt voor een doel waar ze niet achter stonden.

‘Wil je ontbijten?’ vroeg Juliette terwijl ze de slaapkamer uit kwam lopen en haar haar opstak. Ze had ondertussen haar eigen kleding aangetrokken, een lichtgroene *qipáo* met een op de schouder geborduurde bloem.

Roma pakte het muntgeld dat op het bureau in de woonkamer lag al, zijn jasje half over zijn schouder getrokken. ‘Wie er het eerst is.’

‘Pas maar op,’ dreigde Juliette. ‘Ik zal niet schuwen je tegen de grond te werken!’

Hoewel hij het heerlijk zou vinden door haar tegen de grond gewerkt te worden – Juliette weigerde te erkennen dat hij haar moeiteloos op zou tillen, en dat ook zou doen – vertraagde hij bij de deur, stak zijn andere arm in de bungelende mouw van zijn jasje en pakte haar hand terwijl ze samen naar buiten liepen.

‘Hé,’ zei ze. Haar toon was ineens anders en de speelse Juliette had plaatsgemaakt voor een serieuze. ‘Dat vergat ik nog te vragen... die foto gisteren kwam jou ook bekend voor, hè?’

Hij wist direct wat ze bedoelde. Het zou onmogelijk zijn geweest de gelijkenis niet op te merken.

‘Nou en of,’ antwoordde hij zacht.

Alisa zou die december achttien worden. Hoewel hij zorgde dat hij van de belangrijke zaken in haar leven op de hoogte was, had hij haar al jaren niet meer gezien. Celia was de enige van wie hij nu en dan hoorde hoe het haar verging. Juliette en hij zouden nooit meer voet in Shanghai kunnen zetten; als ze daar hun gezicht zouden laten zien, zouden ze direct worden gepakt. Hoewel hij erop vertrouwdde dat Celia voor Alisa zorgde, haar die taak misschien nog wel meer toevertrouwdde dan zichzelf, miste hij dat boefje dat zich in de kast verstopte als hij probeerde een privégesprek te voeren, miste hij haar zo vreselijk dat het gevoel als een tumor in hem groeide. Juliette en hij hadden in de letterlijke zin van het woord alles overleefd, hadden iets kostbaars opgebouwd in de nasleep van het verbranden van een door haat gevoede cyclus van geweld, maar de inwoners van Shanghai hadden het bij het rechte eind als ze over de dood van Roma Montagov en Juliette Cai fluisterden: ze konden nooit meer terug, en dat had een groot deel van wie ze waren gedood.

Juliette kneep nu in zijn hand. Ze liepen het centrum van het stadje in, de kiezelsteentjes krakend onder hun voeten terwijl ze over de ruw geplaveide straat liepen.

‘Ik weet zeker dat we haar binnenkort kunnen zien,’ beloofde

ze. ‘Celia denkt dat de regering de voormalige leden van de Witte Magnolia’s niet meer in de gaten houdt. Ze zijn veel te druk met de interne chaos. Het gevaar zal snel minder zijn. Dat kan niet anders.’

‘Rationeel weet ik dat je gelijk hebt.’ Roma ademde uit en keek op naar een vogel die van een gewelfde dakpan opvloog. ‘Maar ik zou het niet kunnen verdragen haar in gevaar te brengen. Ze vindt het prima om voor de communisten te werken. Ik wil haar niet dwingen tussen ons en hen te moeten kiezen.’

Het zou eenvoudiger zijn geweest als Alisa minder koppig zou zijn geweest, als ze gewoon met Marshall en Benedikt mee was gegaan naar Moskou. Roma had binnen twee dagen nadat ze daar waren gaan wonen, buiten het bereik van de nationalistes, contact opgenomen met zijn twee beste vrienden, waarop Benedikt hem dusdanig de huid vol had gescholden voor het fineren van zijn dood – ‘Hoe haal je het in je hoofd, Roma! Dit is de laatste keer dat iemand me dit flikt, hoor je me? En geef de telefoon nu even aan je vrouw, want met haar heb ik ook nog een appeltje te schillen!’ – dat Roma oprecht bang was geweest dat de internationale telefoonverbinding het zou begeven.

Juliette betaalde de groentepasteitjes. Roma stond in de verte starend te wachten terwijl ze een praatje maakte met de oude man achter de toonbank. Toen Juliette weer naast hem stond en hem een zakje overhandigde vroeg hij: ‘Stel nou dat ze tegen de tijd dat we contact met haar zoeken kwaad op me is omdat ik al die tijd ben weggebleven?’

‘Liefste,’ berispte Juliette hem direct. ‘We hebben het over Alisa.’ Ze nam een hap van haar pasteitje. ‘Ze zal alleen maar blij zijn je weer te zien. Ze is lang niet zo theatraal aangelegd als ik.’

Bij die woorden verwong Roma’s mond; hij dacht terug aan alle keren in het verleden dat hij bij Juliette uit de buurt was gebleven en informatie had achtergehouden. Dat zou hij nu nooit

meer doen – niet nu hun hele leven afhing van hoe ze als eenheid functioneerden – maar op dat moment had het oprecht de beste optie geleken. Hij had alleen maar willen zorgen dat ze veilig was.

‘Bovendien,’ vervolgde Juliette, ‘betaal je haar rekeningen. Het zou me niet verbazen als ze daar al lang achter is.’

Dat was ook waar. Roma had het niet bepaald subtiel aangepakt. Hij nam een hap van zijn pasteitje. Misschien kon hij aanwijzingen blijven strooien tot Alisa uiteindelijk zou achterhalen hoe het zat, zonder haar de kans te geven contact te maken totdat dat veilig zou kunnen. Maar aan de andere kant zou het hem niet verbazen als ze hen op de een of andere manier toch zou weten te vinden.

‘Meneer Mai! Telefoon!’

Roma draaide om zijn as op zoek naar degene door wie hij werd geroepen. Aan de andere kant van de gracht stond een van de vrouwen van de kleermakerij naar hem te zwaaien, gebarend naar de gemeenschappelijke telefoon die vlak bij haar winkel was opgesteld.

‘Verwachten we een telefoontje?’ vroeg Juliette verrast.

‘Nee, vanmiddag pas, van Ah Cao.’

Ze gingen op weg naar de telefoon en staken snel de stenen brug over. Juliette ging naast hem bij de muur staan terwijl Roma de hoorn pakte die voor hem naast de haak was achtergelaten, en drukte hem tegen zijn oor.

‘*Wéi?*’

Hij hoorde iemand scherp, moeizaam inademen. ‘Met... met...’

Roma keek in verwarring naar Juliette en probeerde aan te geven dat hij er niets van verstond. ‘Sorry, maar...’

‘Met Yulun,’ wist die uiteindelijk uit te brengen. Yulun bleef aan de andere kant van de lijn zijn neus ophalen en snikte alsof hij huilde.

Roma's verwarring sloeg om in bezorgdheid. 'Is er iets? Ben je in gevaar?'

Juliette leunde naar Roma toe en legde haar oor tegen de andere kant van de hoorn in een poging mee te luisteren. Er klonk een paar seconden alleen gesnuif. Toen jammerde Yulun: 'Ik smEEK het u. Zij is de volgende. Ze zijn allemaal dood.'